Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	5Co/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8619201343
Dátum vydania rozhodnutia:	17. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Gabriela Világiová
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2023:8619201343.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX C. XX, právne zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanej Orange Slovensko, a.s., Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, právne zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., Vajnorská 21A, 831 03 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 5C/32/2019 – 133 zo dňa 15.06.2022, teraz Okresného súdu Bardejov – pracovisko Svidník, takto

r o z h o d o l :

I. P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti t.j. vo výroku I. a to v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 110,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III.

II. M e n í rozsudok vo zvyšku výroku I. tak, že v prevyšujúcej vyhovujúcej časti žalobu zamieta.

III. Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu s tým, že o ich výške i o výške trov prvoinštančného konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 3.300,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II. Vo zvyšku žalobu zamietol, III. Žalobcovi priznal náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu.

2. Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie podľa ust. § 13, § 19 písm. d/, § 36 ods. 1, § 41, § 42, § 290 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP). Podľa ust. § 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1, 2, 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. h/, § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 Zákona č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých údajov, v ktorých bol účinný v čase bezpečnostného incidentu (ďalej ZOOU), podľa čl. 10 ods. 2, 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 16 ods. 1 a 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie, podľa čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 22 ods. 1 Ústavy SR, podľa ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka a podľa § 56 ods. 3 Zákona o elektronických komunikáciách č. 351/2011 Z. z. (ďalej ZEK).

3. Súd prvej inštancie k posúdeniu či išlo o spotrebiteľský spor uviedol, že je zrejmé, že žalovaná na účely uzavretia Zmluvy o pripojení, ale aj ďalších činností súvisiacich s plnením tejto zmluvy, mala zákonné oprávnenie spracúvať osobné údaje žalobcu. Ak teda k zásahu do súkromia žalobcu malo dôjsť pri

legitímnom spracúvaní osobných údajov žalobcu a žalovaná takéto svoje oprávnenie (právny základ) môže pre účely uzavretia a plnenia Zmluvy o pripojení odvodiť priamo zo zákona (§ 56 ods. 3 písm. a) ZEK) a na spracúvanie osobných údajov nepotrebuje ani súhlas žalobcu, potom zásah do súkromia žalobcu pri porušení ochrany jeho osobných údajov bez akýchkoľvek pochybností súvisí so Zmluvou o pripojení, o ktorej spotrebiteľskom charaktere nemôže byť žiaden spor

4. Ďalej citoval z komentára k Civilnému sporovému poriadku, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1020: „ Za spotrebiteľský spor možno považovať spor o akejkoľvek otázke týkajúcej sa (vyplývajúcej zo) spotrebiteľskej zmluvy, napríklad či zmluva vznikla, či je platná, či naďalej trvá, ďalej otázke výkladu obsahu spotrebiteľskej zmluvy, posúdenie nárokov z nej vyplývajúcich, ako aj nárokov z jej porušenia a iné. Za spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou môžu byť považované aj nároky z bezdôvodného obohatenia, nároky z mimozmluvnej zodpovednosti, nároky z nekalej súťaže a nekalých obchodných praktík, nároky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú vadnou vecou a iné. Aspekt sporu vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiacej so spotrebiteľskou zmluvou je zachovaný aj v prípade, ak sa spor týka iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou“. Vychádzajúc z uvedeného preto súd prvej inštancie považoval predmetný spor za spor spotrebiteľský.

5. K miestnej príslušnosti súd prvej inštancie uviedol, že na základe právneho vzťahu vyplynuvšieho zo zmluvy o pripojení uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou vzniklo právo žalovanej spracovávať osobné údaje žalobcu. Žalovaná vykonáva svoje podnikateľské aktivity telekomunikačného operátora prostredníctvom obchodných zástupcov na základe franšízy a títo obchodní zástupcovia sú v prevažnej miere aj osobami, prostredníctvom ktorých žalovaná spracuváva osobné údaje svojich klientov. Toto je postup možný a zákonný, avšak žalobca vstúpil do právneho vzťahu, ktorého súčasťou je aj spracovávanie ich osobných údajov iba so žalovanou. Práve jej odovzdali na spracovanie svoje citlivé osobné údaje, preto musí práve žalovaná voči žalobcovi ako svojmu klientovi niesť za porušenie bezpečnosti spracovania osobných údajov a za ich zneužitie osobnú zodpovednosť. Ide o zodpovednosť občianskoprávnu, ktorá je v našom súkromnom práve koncipovaná na princípoch zodpovednosti objektívnej, teda bez ohľadu na zavinenia. Uvádzané skutočnosti potvrdzujú, že vedený spor celkom jednoznačne súvisí so spotrebiteľskou zmluvou (zmluva o pripojení), teda aplikácia § 19 písm. d) CSP pri založení miestnej príslušnosti je správna. Zároveň poukázal na identickú právnu vec Okresného súdu Svidník (ten istý skutkový aj právny základ) vedenú pod sp. zn. 6C/29/2018, ktorá je už právoplatne skončená, kde konštatoval odvolací súd (KS Prešov) vo svojom rozsudku zo dňa 30.3.2021 č. k. XXXX/X/XXXX-XXX, že sa nestotožnil s námietkou miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník, ktorú v konaní vzniesla žalovaná.

6. K skutkovým zisteniam súd prvej inštancie uviedol, že v konaní bolo celkom jednoznačne preukázané, že pri spracovávaní osobných údajov žalobcu, ktoré boli odovzdané v súvislosti s poskytovaním telekomunikačných služieb žalovanou došlo k bezpečnostnému incidentu, ktorý bol predmetom administratívneho konania na Úrade na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, Hraničná 12, 820 07 Bratislava 27 (ďalej len „Úrad“).

7. V právoplatnom rozhodnutí Úradu zo dňa 16.08.2017 Číslo XXXXX/XXXX-XX-17 sa konštatuje, že sprostredkovateľ D., E. porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 ZOOÚ tým, že „... pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici s označením ARCHIVE BOX, TYP I/75, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ (ďalej len „archívna krabica“) a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavná 60 v Stropkove...“

8. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-XX-9 uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti D. E. za porušenie povinnosti súvisiacich s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a likvidáciou dokumentov pokutu v sume 5.000,- eur. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.03.2018.

9. Toto je skutkový a právny základ bezpečnostného incidentu, ktorým bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu a za ktorý v administratívnom konaní (voči štátu) zodpovedá osoba poverená žalovanou spracovávaním osobných údajov jej klientov.

10. Napriek skutočnosti, že v inom administratívnom konaní (teda v rovine verejného práva) nebolo zo strany Úradu konštatované porušenie povinnosti žalovanej podľa zákona o ochrane osobných údajov (ZOOÚ), z dôvodov nachádzajúcich sa v súdnom spise existuje celý rad dôvodných pochybností a správnosti postupov samotnej žalovanej v súvislosti so zabezpečením ochrany osobných údajov s ich bezpečnosťou a korektnou likvidáciou.

11. B. F. ako konateľ spoločnosti D., E. v administratívnom konaní vedenom na Úrade na ochranu osobných údajov SR pod č. 01515/2017 v rozklade proti rozhodnutiu zo dňa 22.12.2017, ktorým bola spoločnosti D., E. uložená pokuta 5.000,- eur uviedol: „Pri preberaní predajne sme uvedenú dokumentáciu našli na predajni a vedúcemu predajne p. G. konateľ spoločnosti vtedy uložil pokyn, aby dokumentáciu prezrel, čo aj spravil a oznámil, že je ju potrebné skartovať ako aj ďalší postup p. G. je uvedený v predchádzajúcich vyjadreniach. Ďalej uvádzame, že uvedenú dokumentáciu sme nikdy písomne neprebrali a nemali sme k nej vzťah ani ako prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ, napriek tomu máme za to, že sme sa o uvedenú dokumentáciu postarali s náležitou odbornou starostlivosťou, tak ako je uvedené v predchádzajúcom odseku“.

12. Predmetná dokumentácia s osobnými údajmi žalobcu teda bola dlhé obdobie bez povšimnutia na prevádzke obchodného zastúpenia žalovanej v Stropkove. Je evidentné, že potrestaný obchodný zástupca žalovanej (sprostredkovateľ) túto dokumentáciu nevytvoril a ani písomne neprebral a ako sám tvrdí „nemal k nej vzťah ani ako prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ“. Napriek tomu dal pokyn svojmu pracovníkovi (Hricovi) skartovať túto dokumentáciu už v roku 2014, keď ju v predajni „našli“. Likvidáciu originálnych písomností ale v konkrétnom prípade ani sprostredkovateľ nemohol vykonávať. Predmetná dokumentácia súvisiaca s bezpečnostným incidentom bola takmer tri roky bez povšimnutia na obchodnej prevádzke žalovanej v Stropkove a to napriek tomu, že „každý zákaznícky dokument, ktorý je vytvorený na predajnom mieste je zaevidovaný v aplikácii Archivnet, kde je uvedený aj jeho status, to jest je možné určiť v každom okamihu, či sa dokument na predajni stále nachádza alebo bol vyexpedovaný do centrálneho archívu žalovanej v Lučenci“. Vyplýva to z odpovede žalovanej na otázku žalobcov č. 6 v jej podaní zo dňa 14.1.2020 v citovanej právoplatne skončenej veci.

13. Pritom, ako vyplýva z odpovede na 2. otázku, v tom istom podaní žalovanej „Po vyhotovení týchto dokumentov na predajnom mieste sa tieto dokumenty v najbližšom termíne zvozu dokumentácie (raz za 14 kalendárnych dní) od vzniku dokumentu zasielajú na účely archivácie do centrálneho archívu žalovanej v Lučenci, kde sa priložia k zmluve o pripojení, resp. k zmluve o poskytovaní verejných služieb, ku ktorej boli vyhotovené, to jest archivujú sa spolu s touto zmluvou“.

14. Ak teda v aplikácii Archivnet existoval monitoring každého zákazníckeho dokumentu vytvoreného na predajnom mieste a zvoz dokumentácie do centrálneho archívu v Lučenci sa u žalovanej vykonával pravidelne raz za 14 kalendárnych dní, potom je len ťažko predstaviteľné, že sporná dokumentácia sa „len tak“ stratila z pozornosti žalovanej a zostala nepovšimnutá 3 roky. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ESĽP) zo dňa 24.01.2019 týkajúci sa sťažnosti č. 43514/15 vo veci Catt proti Spojenému kráľovstvu z ktorého právnu vetu citoval.

15. K pasívnej legitimácii žalovanej súd prvej inštancie uviedol: Všeobecné osobnostné práva tvoria neoddeliteľnú súčasť integrity osobnosti v jej celkovej fyzickej a psychicko-morálnej jednote a celistvosti. Tieto práva sú chránené Ústavou, medzinárodnými konvenciami, Občianskym zákonníkom, prípadne inými zákonmi. Intenzívny verejný záujem na zabezpečení účinnej ochrany všeobecných osobnostných práv sa prejavuje tiež v tom, že v niektorých mimoriadne závažných prípadoch sa neoprávnený zásah do všeobecného osobnostného práva považuje zároveň za zásah do verejného poriadku. Priamy pôvodca takého neoprávneného zásahu je preto (bez ohľadu na to, či sa dotknutá fyzická osoba zároveň dovolá občianskoprávnej ochrany) postihovaný verejnoprávnymi sankciami správneho (administratívneho) alebo trestného práva. V zvlášť závažných prípadoch zásahov do osobnostných práv sa preto prostriedky súkromného a verejného práva (tvoriace funkčne jeden celok) navzájom dopĺňajú (tzv. komplementarita právnej úpravy ochrany osobnosti). Je preto nevyhnutné dôsledne rozlišovať medzi občianskoprávnou zodpovednosťou, administratívnou zodpovednosťou a

zodpovednosťou trestnoprávnou a to jednak z hľadiska podmienok potrebných pre jej naplnenie a jednak z hľadiska zodpovedných subjektov, voči ktorým konkrétny druh zodpovednosti smeruje. Rozdiel medzi popísanými druhmi zodpovednosti je taký, že administratívna a trestnoprávna zodpovednosť je na jednej strane cielene zameraná na priameho pôvodcu zásahu a je založená na princípe zavinenia, teda subjektívnej zodpovednosti (nullum crimen sine culpa), na druhej strane občianskoprávna zodpovednosť (za vznik nemajetkovej ujmy) je založená na objektívnej zodpovednosti subjektu, ktorý za takýto zásah zodpovedá. Bez ohľadu na výsledky administratívnych konaní je však daná občianskoprávna zodpovednosť žalovanej, pretože táto je založená na objektívnom princípe. Žalobca odovzdal svoje osobné údaje na spracovanie žalovanej v súvislosti so zmluvou o pripojení, ktorú uzatvoril práve so žalovanou. Je bez právneho významu, že Zmluvu o pripojení uzatváral za žalovanú jej obchodný zástupca a rovnako je bez právneho významu, že osobné údaje žalobcu nezákonným (neprípustným) spôsobom likvidoval iný obchodný zástupca (sprostredkovateľ) žalovanej než ten, ktorému boli bezprostredne osobné údaje žalobcu pre žalovanú odovzdané. Žalobca (aj ďalšie poškodené fyzické osoby) bol v právnom vzťahu (spotrebiteľskom) so žalovanou a osobné údaje odovzdal v súvislosti s poskytovanými telekomunikačnými službami práve žalovanej. Je nepodstatné, že žalovaná konala prostredníctvom svojich obchodných zástupcov, pretože medzi žalobcom a obchodným zástupcom žalovanej v súvislosti so spracovávaním osobných údajov žalobcu nevznikol žiaden právny vzťah. Právny vzťah, v rámci ktorého došlo k legitímnemu odovzdaniu osobných údajov žalobcu (a tým vznikla povinnosť a zodpovednosť ich riadneho a zákonného spracovávania), vznikol na zákonnom základe (§ 56 ods. 3 zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov) len medzi žalobcom a žalovanou, preto iba žalovaná (nie jej obchodný zástupca) musí niesť za porušenie ochrany osobných údajov žalobcu občianskoprávnu zodpovednosť, ktorá je v podmienkach súkromnoprávnej ochrany osobnostných práv žalobcu založená na objektívnom princípe, a to v plnom rozsahu. Z uvedených dôvodov preto námietka absencie pasívnej vecnej legitimácie na strane žalovanej je nedôvodná.

16. K relutárnej satisfakcii súd prvej inštancie uviedol, že tvrdenie žalovanej, že „žalobcovi žiadna ujma nevznikla a vzhľadom k povahe osobných údajov ani len vzniknúť nemohla“ je v úplnom rozpore s konštatovaním Predsedníčky Úradu v rozhodnutí zo dňa 9.03.2018 č. k. 00103/2018-Op-7 o rozklade spoločnosti D., E. proti rozhodnutiu Úradu o uložení pokuty za predmetný bezpečnostný incident, ktorým bolo zasiahnuté do práv žalobcov. Z odôvodnenia citovaného rozhodnutia na stranách 8 a 9 súd vybral: „Predsedníčka Úradu konštatuje, že zo strany prvostupňového orgánu došlo k náležitému prešetreniu závažnosti a následkov protiprávneho konania, ktorého sa sprostredkovateľ dopustil. Zistený počet odcudzenej dokumentácie má významný vplyv na celkovú závažnosť protiprávneho konania, ktorej riadne posúdenie predpokladá aj ustanovenie § 70 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z. z., avšak je nesporné, že prvostupňový orgán prihliadal pri ukladaní výšky pokuty najmä na mieru závažnosti bezpečnostného incidentu, okolnosti za akých došlo k vzniku bezpečnostného incidentu, a to umiestnenie archívnej krabice do neuzamknutého skladu na papierový odpad, do ktorého mal prístup neobmedzený počet osôb, čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb neobmedzenému počtu neoprávnených osôb, a z ktorého bola archívna krabica začiatkom mesiaca február 2017 odnesená H. I. E., do miesta sídla advokátskej kancelárie JUDr. Ambróza Motyku a súčasne je potrebné poukázať na kategóriu neoprávnene sprístupnených osobných údajov, keďže zmluvná dokumentácia obsahovala aj údaje o rodných číslach klientov spoločnosti Orange ako dotknutých osôb, čím došlo k ohrozeniu citlivého osobného údaju vo forme jedinečného identifikátora dotknutej osoby, ktorému zákon č. 122/2013 Z. z. poskytuje zvýšenú ochranu. Negatívnym následkom neoprávneného sprístupnenia je samotný vznik rizika pre práva a slobody fyzických osôb, a to najmä strata kontroly nad svojimi osobnými údajmi, a ďalšie riziká s rôznym stupňom pravdepodobnosti a závažnosti, ktoré by mohli čo i len viesť k ujme, či už majetkovej alebo nemajetkovej, a to najmä pokiaľ takáto spracovateľská operácia môže viesť napríklad ku krádeži totožnosti, podvodu alebo finančnej strate, poškodeniu dobrého mena, strate dôvernosti osobných údajov, alebo akémukoľvek hospodárskemu alebo sociálnemu znevýhodneniu. Predmetné spracúvanie zahŕňalo veľké množstvo citlivých osobných údajov a malo, alebo čo i len mohlo mať negatívne dôsledky na veľký počet dotknutých osôb. Predsedníčka úradu dopĺňa závery prvostupňového orgánu a poukazuje aj na čas trvania protiprávneho konania, a to približne od roku 2014, kedy došlo k preberaniu značkovej predajne spoločnosti Orange a k uloženiu pokynu ku likvidácii nájdenej dokumentácie, ktorý ale vedúcim zamestnancom nebol splnený a namiesto toho bola archívna krabica neodborne odložená v sklade za tovarom značkovej predajne, teda v rozpore s nastavenými procesmi a postupmi archivácie do mesiaca február 2017, kedy došlo k samotnému vzniku bezpečnostného incidentu. Počas celého tohto obdobia bola archívna krabica nezabezpečená

a vedúcim zamestnancom a samotným sprostredkovateľom nepovšimnutá. A práve tieto skutočnosti - kategória spracovateľskej operácie, čas trvania protiprávneho konania, kategória osobných údajov, nedodržanie bezpečnostných opatrení sprostredkovateľom sú priťažujúcimi okolnosťami, pre ktoré prvostupňový orgán pristúpil k určeniu výšky uloženej pokuty.“ Je potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.06.2011 sp. zn. 4Cdo/232/2010, z ktorého vyplýva, že „Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru dovolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba.“

17. Predsedníčka Úradu v odôvodnení citovaného rozhodnutia zo dňa 09.03.2018 celkom výstižne pomenovala negatívne následky neoprávneného sprístupnenia osobných údajov neobmedzenému počtu osôb a popísala aj mieru závažnosti bezpečnostného incidentu s prihliadnutím na okolnosti, za akých k incidentu došlo, čas trvania protiprávneho konania a kategóriu neoprávnene sprístupnených osobných údajov. S poukazom na uvedené nie sú individuálne pocity žalobcu rozhodujúcim kritériom pre posúdenie závažnosti ujmy vzniknutej na jeho právach, ale dôležitý je objektívny pohľad vo vzťahu k akejkoľvek fyzickej osobe, ktorej by bolo popisovaným spôsobom zasiahnuté do jej práv.

18. K právu na informačné sebaurčenie súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná v konaní poukázala v súvislosti s výškou priznanej relutárnej náhrady na prípad českého internetového obchodu www.mall.cz, ktorému unikli do digitálneho priestoru osobné údaje viac než 735 000 zákazníkov. Tejto veci týkajúci sa rozsudok Mestského súdu v Prahe zo dňa 29.08.2019 č. k. 22Co/147/2019-155, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti rozsudku Obvodného súdu pre Prahu 7 zo dňa 21.01.2019 je interesantný aj z hľadiska samotného základu nároku poškodených osôb za porušenie práva na informačné sebaurčenie garantované článkom 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Následne citoval bod 14 odôvodnenia rozsudku Mestského súdu v Prahe týkajúceho sa práva na informačné sebaurčenie.

19. Ústavná sťažnosť spoločnosti Internet Mall, a.s. proti citovanému rozsudku Mestského súdu v Prahe bola Uznesením Ústavného súdu ČR sp.zn. II. ÚS 4015/19 zo dňa 09.01.2020 odmietnutá.

20. Keďže Listina základných práv a slobôd je súčasťou právneho (ústavného) poriadku Slovenskej republiky (Ústavný zákon č. 23/1991 Zb.) je potrebné konštatovať, že aj v predmetnej právnej veci došlo u každého zo žalobcov sprístupnením osobných údajov v kombinácii: meno, priezvisko, adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis, a to neobmedzenému počtu neoprávnených osôb k porušeniu práva na informačné sebaurčenie podľa článku 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, čím bolo neprípustne zasiahnuté do súkromia žalobcov. Následne konštatoval, že právo na rešpekt k súkromnému životu a právo na informačné sebaurčenie sú podrobne analyzované v Náleze pléna Ústavného súdu ČR sp. zn. Pl.Ús/24/10 zo dňa 22.03.2011 bod VII., ktorý citoval.

21. K výške relutárnej náhrady, súd prvej inštancie uviedol, že okolnosti preukazujúce závažnosť vzniknutej ujmy sú spoločne s okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo rozhodujúce aj pre posúdenie výšky náhrady a jej primeranosť posúdi konajúci súd v rámci voľnej úvahy. V súčasnej informačnej spoločnosti sú osobné údaje vstupnou bránou do súkromia každej osoby, preto existuje naliehavá spoločenská potreba na ich dôslednej ochrane. Svojim obsahom a povahou možno právo na ochranu osobných údajov a právo na súkromný život zaradiť medzi základné ľudské práva a slobody. Súčasťou práva na rešpektovanie súkromného života je i ochrana osobných údajov. Práve z tohto dôvodu ide o mimoriadne citlivú oblasť spoločenských vzťahov, do ktorých bolo protiprávnym konaním, za ktoré zodpovedá žalovaná, zasiahnuté. Žalobca si predmetnou žalobou uplatnil od žalovanej náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur. Súd prvej inštancie zohľadnil rozsah incidentu, počet dotknutých osôb, trvanie incidentu, význam chráneného záujmu žalobcu (najdôležitejšie osobné identifikátory, napr. rodné číslo), aj významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu a priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3.300,- eur ako primeranú a vo zvyšku žalobu zamietol. Podľa názoru súdu prvej inštancie táto suma napĺňa preventívnu, satisfakčnú a sankčnú funkciu, ktorú by mala spravodlivá relutárna náhrada spĺňať. Súd prvej inštancie nepovažoval za vhodné pri stanovení výšky použiť prepočet podľa § 12 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pretože na základe citovaného zákona

ide o systém odškodňovania obetí štátom, ktorý aj autoritatívne stanovil zákonom akú sumu prizná obetiam trestných činov. V súdenej veci však ide o typický občianskoprávny vzťah upravený normami súkromného práva. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že priznal žalobcovi náhradu trov konania proti žalovanej v plnom rozsahu, pretože v prejednávanej veci bol žalobca úspešný čo do preukázania základu svojho nároku, pričom výška priznanej nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu.

22. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala včas odvolanie žalovaná, a to proti výroku I., ktorým súd prvej inštancie v časti vyhovel žalovanému nároku, a to vo výške 3.300,- eur, ako aj voči výroku rozsudku v časti III.. o trovách konania, ktorým tento priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Právne odôvodnila svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, f/ a h/ CSP. Žalovaná uviedla, že už pri prvom procesnom úkone (vyjadrenie k žalobe zo dňa 05.09.2019) namietala miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Svidník. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že ide o spor o ochranu osobnosti, t.j. v tomto prípade mal vo veci konať a rozhodovať Okresný súd Bratislava II. Súd prvej inštancie si zamieňa dve rozdielne resp. vzájomne nesúvisiace právne skutočnosti a to právny základ spracúvania osobných údajov a právny základ vzniku práva na ochranu osobnosti. Právnym základom ochrany osobnosti a s ňou spojenými právami a nárokmi fyzickej osoby, ktorých ochrany sa domáha žalobca v tomto konaní rozhodne nie je spotrebiteľská zmluva. Tam kde neexistuje ako právny základ práva spotrebiteľská zmluva nemôže byť logicky daná ani súvislosť s takýmto právnym základom - spotrebiteľskou zmluvu (súvislosť s niečím čo neexistuje). Za spotrebiteľský spor možno považovať spor o otázke týkajúcej sa spotrebiteľskej zmluvy napr. či zmluva vznikla, či je platná, otázky výkladu, obsahu spotrebiteľskej zmluvy, náhrady škody, nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia, nárokov z vád, tovarov a podobne. t.j. nároky, ktoré vznikli, alebo majú svoj pôvod v relatívnom (záväzkovom vzťahu) spotrebiteľskej zmluve a v tomto zmysle s ňou súvisia. Súvislosť uplatneného nároku zo spotrebiteľskou zmluvou musí byť právna ako aj vecná. Ochrana osobnosti a s ňou spojené práva a nároky fyzickej osoby vrátane nárokov fyzickej osoby v prípade neoprávneného zásahu do týchto jej osobnostných práv nemajú v žiadnom prípade svoj právny základ a súvislosť v akomkoľvek záväzkovom vzťahu vrátane spotrebiteľského. Tieto práva vznikajú každej fyzickej osobe jej narodením a majú absolútnu povahu t.j. pôsobia erga omnes. T.j. voči neobmedzenému a neurčitému okruhu všetkých ostatných subjektov práv. Naproti tomu práva záväzkové sú tzv. relatívne práva, ktoré od počiatku smerujú iba proti určitej osobe alebo niektorým určitým osobám a vznikajú z dôvodov daných medzi zúčastnenými stranami napr. určitej zmluvy, z protiprávneho konania a podobne.

23. Odvolateľka ďalej v odvolaní uviedla, že s jej názorom, že v tomto prípade nejde o spotrebiteľský spor sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 30.03.2021, sp. zn. XXXX/X/XXXX, ktorý rozhodol o odvolaní žalovanej voči rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 18.06.2020, sp. zn. 6C/29/2018. V skutkovo a právne identickej veci žalobcu Bc. Senaja a ďalších 42 žalobcov. Odvolací súd konštatoval, že príslušnosť Okresného súdu Svidník nie je daná z dôvodu, že by išlo o spotrebiteľský spor, ale je daná z dôvodu, že v tomto prípade sa podľa jeho názoru jedná o náhradu škody (nemajetková ujma je škoda), a preto je popri všeobecnom súde žalovanej daná aj miestna príslušnosť súdu, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Pre prípad, žeby sa odvolací súd v tomto prípade stotožnil s uvedenou argumentáciou, žalovaná sa s týmto názorom nestotožnila. Žaloba na ochranu osobnosti nie je žalobou na náhradu škody. Ide o dve rôzne veci, pričom nejde len o názor žalovanej, ale žalovaná v tejto súvislosti poukázala aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 26.10.2012, sp. zn. IV.ÚS 345/2012 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.07.2019, sp. zn. 2CdoGp/1/2017. Podľa názoru žalovanej je miestne príslušným na konanie v prvej inštancii a na prejednanie žaloby žalobcu na ochranu osobnosti všeobecný súd žalovanej podľa § 13 CSP, t.j. Okresný súd Bratislava II.. Žalovaná opakovane konštatovala, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorého sa domáha žalobca je samostatné právo, ktoré nie je možné podriadiť pod inštitút záväzkových vzťahov, a preto nie je viazané na spotrebiteľskú zmluvu - zmluvu o pripojení. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, konkrétne otázku, či v prípade žaloby žalobcu na ochranu osobnosti a ním uplatneného nároku ide o spor spotrebiteľský alebo nie a tým je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Dôsledkom tohto nesprávneho právneho posúdenia veci je skutočnosť, že neboli splnené procesné podmienky konania požadované príslušnými ustanoveniami CSP nakoľko vo veci konal a rozhodoval miestne nepríslušný súd. Zároveň tým, že tento súd vo veci konal a rozhodol aj napriek tomu, že nebol súdom miestne príslušným došlo k porušeniu základného práva žalovanej na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR. Týmto sú dané odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ CSP. Konanie o ochranu osobnosti je podľa všetkých dostupných judikátov a odborných komentárov konanie,

ktoré je zásadne postavené na princípe kontradiktórnosti. V tomto prípade bol princíp kontradiktórnosti narušený. Súd nemôže prevziať dôkaznú iniciatívu. V konaní o ochrane osobnosti je viazaný skutkovým stavom tak, ako mu ho vykreslia strany sporu svojimi dôkazmi. V spore o ochranu slabšej strany však dochádza k príklonu, tzv. vyšetrovaciemu princípu. Navyše v tomto konaní sa uplatňuje aj tzv. obrátené dôkazné bremeno, čo je v spore na ochranu osobnosti úplný nonsens. Súd prvej inštancie porušil zásadu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v neprospech žalovanej, čím je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Žalovaná zastáva stanovisko, že nie je v tomto konaní pasívne legitimovaná, pretože nie je daná jej zodpovednosť za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu. Žalovaná namieta právne posúdenie otázky zodpovednosti zo strany súdu prvej inštancie. Súdom uvádzané rozhodnutia najvyšších súdov sú na tento prípad nepoužiteľné. V tejto súvislosti poukázala na ust. § 853 Občianskeho zákonníka, ktoré citovala.

24. Pri spracúvaní osobných údajov platí Zákon č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov, ktorý určuje aj povinnosti prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov. Tento právny predpis je takzvanej zmiešanej povahy a nie iba administratívnej povahy ako sa to snaží interpretovať súd prvej inštancie. Upravuje aj občianskoprávny vzťah dotknutých osôb prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov ako aj zodpovednosť týchto osôb. V danom prípade teda nie je na mieste analogické použitie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že tu existuje osobitná právna úprava o ochrane osobných údajov. Základným predpokladom pre vyvodenie zodpovednosti za zásah do práva na ochranu osobnosti je to, že zásah bol neoprávnený, pričom v predmetnom zákone za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá sprostredkovateľ, ktorý má uložené povinnosti priamo citovaným zákonom. Súd prvej inštancie sa s námietkami žalovanej nevysporiadal a nesprávne právne posúdil otázku pasívnej legitimácie, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Pokiaľ sa súd prvej inštancie nevysporiadal s rozhodujúcimi argumentmi žalovanej, je takéto rozhodnutie nutné považovať za arbitrárne. Zároveň súd prvej inštancie nedal odpoveď na argumenty žalovanej strany a táto skutočnosť zakladá dôvod na zrušenie tohto rozsudku, nakoľko boli porušené práva žalovanej na spravodlivý proces. Žalovaná nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident, pri ktorom došlo k sprístupneniu osobných údajov, nakoľko neporušila žiadne zo svojich povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane osobných údajov ako to skonštatoval aj Úrad pre ochranu osobných údajov vo svojom rozhodnutí a ani s touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie nevysporiadal. Takýto postup nie je akceptovateľný, nakoľko aj keď takéto rozhodnutie nie je záväzné pre súd prvej inštancie, ten ho nemôže nechať bez povšimnutia, nakoľko ak má o takejto otázke právomoc rozhodnúť iný orgán verejnej moci, súd takúto otázku nemôže posudzovať sám. Predmetnú otázku, ktorá je prejudiciálnou otázkou, teda, či žalovaná porušila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o ochrane osobných údajov, by mal súd posúdiť a v odôvodnení svojho rozsudku náležite a presvedčivo vyargumentovať. Takýto postup zo strany súdu prvej inštancie nebol dodržaný. Pokiaľ súd prvej inštancie sa nevysporiadal s rozhodnutím úradu, ktorý konštatoval, že žalovaná nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident, je nutné považovať takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne teda rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Týmto spôsobom opätovne došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces.

25. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku podrobne rozoberá rozdiel medzi občianskoprávnou a administratívnou zodpovednosťou (body 111. až 114. odôvodnenia rozsudku) s tým, že bez ohľadu výsledky administratívnych konaní je však daná občianskoprávna zodpovednosť žalovanej pretože táto je založená na objektívnom princípe na rozdiel od administratívnej zodpovednosti, ktorá je založená na princípe zavinenia. Žalovaná opakovane uviedla, že Zákon o ochrane osobných údajov nie je výlučne administratívne právnym predpisom, ktorý by upravoval výlučne práva, povinnosti a zodpovednosť subjektov zúčastnených na spracúvanie osobných údajov voči štátu ako sa to snaží interpretovať súd prvej inštancie. Tento zákon je takzvanej zmiešanej povahy. Opätovne poukázala na koncepciu tzv. delenej zodpovednosti pri spracovaní osobných údajov medzi prevádzkovateľom a spracovateľom, kedy za bezpečnosť spracúvania osobných údajov zodpovedá sprostredkovateľ. Žalovaná teda neporušila svoje povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov. V prípade neexistencie porušenia právnej povinnosti zo strany povinného subjektu, nemôže voči nemu nastať vyvodenie akejkoľvek zodpovednosti, či už občianskoprávnej alebo administratívnoprávnej, teda bez porušenia právnej povinnosti nemôže dôjsť k vyvolaniu následku pre povinný subjekt. Ani Úrad pre ochranu osobných údajov vo vzťahu k žalovanej nezistil porušenie zákona či iné nedostatky na jej strane. Konštrukciu súdu prvej inštancie, že bez ohľadu na výsledky administratívnych konaní je daná občianskoprávna zodpovednosť žalovanej, pretože táto je založená na objektívnom princípe oddelene resp. rozlišovanie

administratívnoprávnej a občianskoprávnej zodpovednosti, ktoré je podľa súdu prvej inštancie potrebné považuje žalovaná z pohľadu posúdenia otázky právnej zodpovednosti žalovanej za bezpečnostný incident za právne irelevantnú. Úvahy súdu prvej inštancie pri rozlišovaní medzi administratívnou a občianskoprávnou zodpovednosťou v bode 112. odôvodnenia rozsudku, ktoré v súvislosti s posúdením zodpovednosti žalovanej vychádzajú z premisy, že administratívna zodpovednosť je založená na princípe zavinenia sú navyše aj nesprávne. Práve naopak pri administratívnej zodpovednosti je psychický vzťah zodpovednostného subjektu k protiprávnemu úkonu a ku škode absolútne irelevantný. Administratívnoprávna zodpovednosť právnickej osoby je zásadne založená na princípe objektívnej zodpovednosti keďže zavinenie je stav vedomia a vôle možno o ňom hovoriť len o fyzickej osoby a nie u právnickej osoby. Tam kde niet porušenia právnej povinnosti nemôže byť vyvolaný následok-vznik právnej zodpovednosti za protiprávne konanie zo strany povinného subjektu. Úrad právoplatne skonštatoval, že žalovaná v súvislosti so spracúvaním osobných údajov dotknutých osôb vrátane žalobcu v súvislosti s predmetným bezpečnostným incidentom neporušila žiadne zo svojich povinností podľa zákona o ochrane osobných údajov od ktorých porušenia žalobca odvodzoval občianskoprávnu zodpovednosť žalovanej za zásah do jeho osobnostných práv a svoj nárok na nahradenie majetkovej ujmy. Žalovaná teda za predmetný bezpečnostný incident nenesie žiadnu ani administratívnu a ani občianskoprávnu zodpovednosť. Súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na fakte, že má dôvodné pochybnosti. Môže rozhodnúť len na základe riadne zisteného skutkového stavu, ktorého právne posúdenie je založené na správnej aplikácii platných právnych predpisov. V tomto prípade tomu tak nie je a žalovaná v plnom rozsahu odmietla túto argumentáciu súdu prvej inštancie. Mala za to, že súd prvej inštancie pri svojich záveroch o existencii právnej zodpovednosti žalovanej, ktoré sú založené na opodstatnených „pochybnostiach súdu“ nedostatočne zistil skutkový stav veci, nesprávnu vec právne posúdil a navyše ignoroval rozhodnutie úradu, ktorý sa všetkými týmito skutočnosťami zaoberal. Tým je daný odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 psím. b/ a h/ CSP.

26. Argumentácia súdu prvej inštancie, že zákaznícka dokumentácia obsahujúca osobné údaje osôb vrátane žalobcu bola od roku 2014 až do februára 2017 nepovšimnutá a nebola odovzdaná v centrálnom sklade, je z pohľadu posúdenia otázky protiprávnosti zásahu do osobnostných práv žalobcu právne irelevantná. Povinnosť vyhotovovať písomný odovzdávací protokol o prevzatí dokumentov obsahujúcich osobné údaje nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu a nedostatky v súvislosti s archiváciou dokumentácie sú vo vzťahu k žalovanej irelevantné. Samotný žalobca uvádza vo svojej žalobe, že k bezpečnostnému incidentu pri ktorom došlo k protiprávnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo v priebehu mesiaca január až február 2017 a nie v roku 2014 ako uvádza súd. Aj z toho dôvodu považuje žalovaná túto argumentáciu súdu prvej inštancie za argumentáciu, ktorá nemá oporu v zistenom (preukázanom) skutkovom stave veci. Z vykonaného dokazovania z okolnosti prípadu je zrejmé, že subjektom, ktorý eventuálne zasiahol do osobnostných práv žalobcov nebola žalovaná, ale sprostredkovateľ, z týchto dôvodov súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku pasívnej legitimácie žalovanej. Je právne bez akéhokoľvek významu, že obchodný zástupca žalovaného ako jeho sprostredkovateľ nemal sám so žalobcom uzatvorenú zmluvu a že túto s ním mal uzavretú žalovaná a že bezpečnostný incident bol spôsobený pri plnení zmluvy o pripojení. Podstatné je len a výlučne to, či sa v súvislosti so spracovaním osobných údajov žalobcu obchodný zástupca dopustil alebo nedopustil neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv a či v dôsledku prípadného neoprávneného zásahu do týchto práv vznikli žalobcovi nežiaduce následky alebo ich vznik žalobcovi reálne hrozil. Žalobca neodvodzuje svoje právo na zaplatenie peňažnej náhrady jemu údajne vzniknutej nemajetkovej ujmy od porušenia povinnosti žalovanej vyplývajúcej zo zmluvy o pripojení, ktorú so žalovanou uzavrel. Aj s ohľadom na túto skutočnosť je potom právne irelevantné tvrdenie súdu prvej inštancie, že porušenie ochrany osobných údajov bolo spôsobené pre plnenie zmluvy o pripojení, ktorú mal žalobca uzatvorenú so žalovanou.

27. V súvislosti s vyvodením zodpovednosti za zásah do práva fyzickej osoby na súkromie a náhradou nemajetkovej ujmy považovala žalovaná za potrebné s poukazom na § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka aplikovať per analogian jeho § 420 o zodpovednosti za škodu. Prezentovala základné predpoklady vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu, pričom pre prípad neúspechu v námietke pasívnej vecnej legitimácie namietla nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na to, že finančné zadosťučinenie má v zásade subsidiárny charakter a je možné ho priznať len ak nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a došlo k zásahu v značnej miere znižujúcemu dôstojnosť a vážnosť fyzickej osoby. Finančné zadosťučinenie ma zásadne subsidiárny charakter. Je ho možné totiž poškodenému priznať výlučne a len vtedy pokiaľ nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a

neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere. Žalobca v konaní do dnešného dňa ani len nedokázal identifikovať nie to ešte preukázať údajnú nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla v čom táto spočíva, resp. akú má povahu a intenzitu alebo ako sa prejavila či prípadne stále prejavuje v jeho nemajetkovej sfére, v čom spočíva jej závažnosť a podobne. Žalobca teda neuniesol ohľadom existencie údajnej jemu vzniknutej nemajetkovej ujmy a jej závažnosti ako zákonného predpoklady pre priznanie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy svoje dôkazné bremeno. Žalovaná sa nestotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorý v zhode so žalobcom tvrdí v bodoch 121. až 125. odôvodnenia rozsudku, že už samotný vznik rizika pre práva a slobody fyzických osôb i bez ďalšieho je nemajetkovou ujmou a to dokonca ujmou závažnou. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie v rozpore so základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu podľa § 420 Občianskeho zákonníka (per analogiam) nerozlišuje medzi protiprávnym zásahom do osobnostných práv žalobcu a samotnou nemajetkovou ujmou, ktorá je následkom takéhoto zásahu. Zároveň žalovaná konštatovala, že väčšina z uvedených osobných údajov dotknutých osôb sú okrem iného aj verejne dostupné nakoľko súd súčasťou verejné neprístupných telefónnych zoznamov vydávaných telekomunikačným podnikom v súlade s § 59 Zákona č. 351/2011 Z. z. Nie každý protiprávny úkon má automaticky za následok vznik škody či ujmy. A to či už majetkovej, alebo nemajetkovej. Ak by tomu tak bolo, nebolo by vôbec potrebné v konaní preukazovať vznik ujmy a jej závažnosť, ale postačovalo by ak by v konaní bolo preukázané porušenie právnej povinnosti. Súd prvej inštancie neskúmal či žalobcovi skutočne nemajetková ujma vznikla, akú má povahu, intenzitu, závažnosť, šírku okruhu pôsobenia nepriaznivého následku, ale uspokojil sa iba so všeobecným konštatovaním, že vzniku nemajetkovej ujmy a to dokonca závažnej došlo u žalobcu už iba tým, že vzniklo riziko ohrozenia jeho osobnostných práv. Takýto záver je v rozpore s § 420 Občianskeho zákonníka, na ktoré odkazujú rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.02.2011 sp. zn. 5Cdo/265/2009, z ktorého str. 12 citoval, a na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.09.2017 sp. zn. III.ÚS 287/2017. Postup kedy súd prvej inštancie neskúmal, či žalobcovi skutočne nemajetková ujma vznikla, akú má povahu, intenzitu, závažnosť, šírku okruhu pôsobenia nepriaznivého následku, ale uspokojil sa iba so všeobecným konštatovaním, že k vzniku nemajetkovej ujmy, a to dokonca závažnej došlo u žalobcu už iba tým, že vzniklo riziko ohrozenia jeho osobnostných práv, má za následok nesprávne zistenie rozhodujúcich skutočností. Takýmto nesprávnym postupom súdu prvej inštancie tento uľahčil žalobcovi dôkaznú pozíciu na úkor žalovanej. Jedná sa o porušenie zásady rovnosti zbraní. Žalobca nemusel dokazovať existenciu nemajetkovej ujmy ani okolnosti nasvedčujúce jej závažnosti.

28. Žalovaná namietala tiež priznanú peňažnú náhradu vo výške 3.300,- eur, ktorú považovala za neprimeranú, neadekvátnu, neproporcionálnu a ako takú za nespravodlivú. Súd prvej inštancie v súvislosti s odôvodnením výšky žalobcom priznanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, túto odôvodňuje najmä tým v bode 142. odôvodnenia rozsudku, že zohľadnil rozsah incidentu, počet dotknutých osôb, trvanie incidentu, význam chráneného záujmu žalobcu (dôležitejšie osobné identifikátory, najmä rodné číslo), aj významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu a preto považoval takúto sumu za primeranú. Podľa názoru súdu prvej inštancie táto suma napĺňa preventívnu satisfakčnú a sankčnú funkciu, ktorú by mala relutárna náhrada spĺňať.

29. Ďalej žalovaná poukázala na to, že pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy stanovenej podľa Zákona č. 274/2017 Z. z. o odškodnení obetí trestných činov, pri trestných činoch napríklad obchodovania s ľuďmi, znásilnenia a pod. je daný nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu ujmy v sume 10-násobku minimálnej mzdy. Táto predstavovala v roku 2017 čiastku 435,- eur, teda takéto osoby by mali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 4.350,- eur. V Českej republike pri úniku osobných údajov v internetovom obchode do digitálneho priestoru údaje viac ako 735000 zákazníkov bola priznaná peňažná náhrada v sume 10.000,- Kč aktuálne 395,- eur, z čoho rovnako vyplýva neprimeranosť priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. S uvedenou argumentáciou žalovanej sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku v konaní vo veci žaloby na ochranu osobnosti Bc. Senaj a ďalších 42 žalobcov, ktorým žalobcom, každému z nich priznal ako primeranú peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110,- eur. Pokiaľ ide o výšku peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, táto by mala byť s ohľadom na princíp proporcionality určená najmä porovnaním súm peňažnej náhrady prisúdenej súdmi v obdobných, respektíve porovnateľných prípadoch. Je úplne zjavné, že takýmito prípadmi nie sú prípady, ktoré boli zasiahnuté do najvyššej chránenej hodnoty - ľudského života, ktoré sa týkajú rozhodnutia, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Žalovaná dala do pozornosti napríklad rozsudok ESĽP z 31.05.2007 vo veci Kontrova voči Slovenskej republike. V tomto rozhodnutí bola priznaná sťažovateľke nemajetková ujma vo výške 25.000,- eur, pričom neoprávneným

zásahom do osobnostných práv pani J. bolo zasiahnuté usmrtením jej oboch maloletých detí. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 05.09.2019 poukázala na metodiku Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorá predstavuje pre české súdy východisko, respektíve návod pre určenie výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré jasne demonštrujú absolútnu neadekvátnosť súdom prvej inštancie priznanej výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Peňažná náhrada, ktorú súd prvej inštancie priznal žalobcovi v sume 3.300,- eur je celkom zjavne premrštená. Žalobca chápe v tomto prípade ním uplatňovanú peňažnú náhradu skôr ako prostriedok na jeho zabezpečenie než ako sumu, ktorá by mala zohľadňovať, či kompenzovať nemajetkovú ujmu, ktorá mu údajne vznikla a jej závažnosť, ktorú však navyše v konaní ani len nedokázal identifikovať, nie to ešte preukázať. Z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že tento sa s takýmto chápaním žalobcu stotožnil, keď mu priznal peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3.300,- eur. Peňažnú náhradu vo výške priznanej súdom žalobcovi považuje žalovaná za neprimeranú, neadekvátnu, neproporcionálnu a jej priznanie v takej výške je podľa jej názoru aj v rozpore so zásadou slušnosti. Osobitne potom v porovnaní s výškou peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy podľa rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacích konania o náhrade nemajetkovej ujmy za oveľa vážnejšie zásahy do osobnostných práv.

30. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaná má za to, že vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca bol v spore len čiastočne úspešný, nemá nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V tejto súvislosti poukázala na ust. § 255 ods. 2 CSP, na ust. § 257 CSP. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie v otázke výšky trov konania, ktoré priznal žalobcovi aj napriek tomu, že žalobca bol v spore len čiastočne úspešný, rozhodol v rozpore s príslušnými ustanoveniami CSP upravujúcimi otázku trov konania, a teda vec nesprávne právne posúdil. Žalovaná má za to, že pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia by mal súd využiť svoje moderačné právo podľa ust. § 257 CSP, a trovy konania žalobcovi nepriznať, respektíve tieto aspoň primerane znížiť. Priznané trovy konania viac ako desaťnásobne prevyšujú výšku možnej náhrady nemajetkovej ujmy, pričom v tomto prípade ide o peňažné plnenie, ktoré bude vyplatené výlučne právnemu zástupcovi žalobcov. Vzhľadom na celkový počet žalobcov 164 odhaduje žalovaná výške trov právneho zastúpenia, ktorú bude musieť vyplatiť právnemu zástupcovi žalobcov, pokiaľ súdy pôjdu v línii rozhodnutia Krajského súdu v Prešove na 200.000,- eur. Situáciu, ak trovy konania násobne prevyšujú judikovanú čiastku, je možné označiť za výnimočnú odôvodňujúcu aplikáciu ust. § 257 CSP. V tejto súvislosti dala žalovaná do pozornosti napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 113/2019 z 06.06.2019, a nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I.ÚS 3923/2011 zo dňa 29.03.2012. Žalovaná zároveň uviedla, že vyššie uvedená argumentácia ohľadom rozhodovania o náhrade trov konania platí v plnom rozsahu aj pre prípad, že by súd žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol. Preto žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok v jeho výrokoch I. a III. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

31. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa. K otázke miestnej príslušnosti poukázala na právoplatne skončenú vec Okresného súdu Svidník sp. zn. XX/XX/XXXX, a konštatovanie odvolacieho súdu v rozsudku č. k. XXXX/X/XXXX - XXX zo dňa 30.03.2021. Žalobkyňa súhlasila s argumentáciou odvolacieho súdu o danosti miestnej príslušnosti Okresného súdu Svidník podľa ust. § 19 písm. b/ CSP, avšak považovala tento dôvod miestnej príslušnosti za dôvod ďalší, teda za doplnenie dôvodu miestnej príslušnosti, aj podľa § 19 písm. d/ CSP. Odvolací súd v odôvodnení citovaného rozhodnutia totiž neposkytol žiadnu argumentáciu proti miestnej príslušnosti podľa § 19 písm. d/ CSP, ktorú podrobne písomne vyargumentovala žalobkyňa. Uviedol iba že vidí miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník iba podľa § 19 písm. b/ CSP. Žalobkyňa nesúhlasila ani s tvrdením žalovanej, že nie je v tomto konaní pasívne legitimovaná. Argumentáciu žalovanej považuje žalobkyňa za selektívne tendenčnú a často aj zavádzajúcu, či nepravdivú. Príkladom je konštatovanie žalovanej v odvolaní, že v zákone o ochrane osobných údajov, platnom v čase vzniku bezpečnostného incidentu sa uplatňovala koncepcia tzv. delenej zodpovednosti za bezpečnosť spracúvania osobných údajov medzi prevádzkovateľom a sprostredkovateľom, kedy za bezpečnosť osobných údajov v rozsahu ním vykonávaných spracovateľských operácií zodpovedá samotný sprostredkovateľ. Žalobkyňa má za to, že ťažisko občianskoprávnej zodpovednosti za náhradu škody alebo akejkoľvek ujmy primárne dopadá stále na prevádzkovateľa. Právo ochrany osobných údajov prechádza za 4 desaťročia svojej európskej existencie dynamickým vývojom. Subjekty zúčastnené na procese legálneho spracúvania osobných údajov stále zodpovedajú v dvoch základných rovinách, a to v rovine administratívnej a v rovine občianskoprávnej. Zákon o ochrane osobných údajov účinný v čase vzniku bezpečnostného incidentu č. 122/2013 Z. z. transponoval do nášho právneho poriadku Smernicu, ktorá v článku 22 garantuje

právo každej osoby na súdny opravný prostriedok za akékoľvek porušenie práv, ktoré jej zaručuje vnútroštátne právo používané na uvedené spracovanie. Na súkromnoprávnu ochranu dotknutých osôb pri uplatnení práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a § 16 Občianskeho zákonníka odkazuje zákon č. 122/2013 Z. z. v ust. § 3 ods. 3 s textom, že: „ Týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti“. Zákona č. 122/2013 Z. z. nerieši občianskoprávnu zodpovednosť za zásah do osobnostných práv dotknutých osôb, ale v tomto smere iba v citovanom § 3 ods. 3 odkazuje na príslušné ustanovenie Občianskeho zákonníka, a to § 11 až § 16. Žalobkyňa nemala žiadnu možnosť ovplyvniť výber sprostredkovateľa ani „personálne rošády“ sprostredkovateľov, ktorí sú zároveň obchodnými zástupcami žalovanej v roku 2014, ako na to správne poukazuje prvoinštančný súd. V slede a v nadväznosti skutkových zistení je ťažké určiť konkrétnu mieru administratívnej zodpovednosti na protiprávnom spracúvaní zainteresovaných subjektov. Ak žalovaná tvrdí, že nebolo internou povinnosťou subjektov pri odovzdávaní agendy vypracovávať odovzdávacie protokoly, potom žalobca nevie či postupy spracúvania sporných dát žalobcu a ďalších dotknutých osôb, nedodržala K. L., alebo B. F.. D., E., sa v administratívnom konaní vedenom proti nemu Úradom vyjadril, že: „predmetnú dokumentáciu nevytvoril ani písomne neprebral, ani nemal k nej vzťah ani ako prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ“. V dôsledku objektívnych dopadov pri zodpovednosti, pri ochrane osobnosti podľa civilného kódexu musí žalovaná niesť voči žalobkyni zodpovednosť aj za konanie osoby, ktorú si vybrala pre spracovanie dát svojich klientov. Žalobkyňa považuje za výstižné a správne odôvodnenie pasívnej legitimácie žalovanej prezentované súdom prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalobkyňa je presvedčená, že žalovaná zamieňa administratívnu zodpovednosť založenú na súkromnom princípe so zodpovednosťou občianskoprávnou, ktorá má objektívny charakter. Administratívne rozhodnutia Úradu o zastavení konania voči žalovanej, nie sú pre súd v zmysle § 193 CSP záväzné, a nemajú vplyv na vyvodenie občianskoprávnej zodpovednosti žalovanej. U žalovanej ide o významné porušenie štandardných postupov archivácie, ktoré sama žalovaná prijala, ktorých zanedbanie viedlo v slede príčinných súvislostí k bezpečnostnému incidentu a zásahu do osobnostných práv žalobcu. Žalovaná v odvolaní tendenčne zľahčuje význam bezpečnostného incidentu a upravuje skutkové okolnosti. Zo žiadnej časti výpovede H. I. E., ani z fotodokumentácie nevyplýva, že dokumenty boli uložené v neporušenej (neotvorenej) archívnej krabici. Avšak pre žalovanú z toho vyplynul prirodzený záver, že celkom zjavne jediná osoba, ktorá túto archívnu krabicu, toho času otvorila a preskúmala jej obsah bol H. I. E.. Z obsahu fotodokumentácie však vyplýva pravý opak. Archívna krabica bola nie uložená, ale pohodená a otvorená v neuzamknutom sklade (priehľadnej kovovej klietke), ku ktorej mal prístup neobmedzený počet nepovolaných osôb. Žalovaná v odvolaní teoretizuje o závažnosti spôsobenej ujmy. V odvolaní dala do pozornosti v súvislosti s výškou náhrady prípad českého internetového obchodu, ktorému unikli do digitálneho priestoru osobné údaje viac než 735 000 zákazníkov. Právo na súkromie v zmysle garancie práva na informačné sebaurčenie je objektívnou kategóriou a pri jeho porušení sa rovnako dotýka každého, koho osobné údaje boli zneužité, pričom subjektívne pocity dotknutých osôb nie sú dôležité. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.06.2011 sp. zn. 4Cdo/232/2010, z ktorého citoval, čo možno považovať za závažnú ujmu. K žalovanou namietanej neadekvátnosti súdom prvej inštancie priznanej výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, žalobkyňa poukázala na absolútne nevhodnú komparatistiku, a to s poukazom na súdom prvej inštancie citovaný Nález Ústavného súdu SR z 09.11.2016 sp. zn. I.ÚS 689/2014 a vo vzťahu k odškodneniu obetí trestných činov. V každom prípade sú však pre posúdenie závažnosti zásahu významné práve skutočnosti, že došlo k zneužitiu takmer 500 originálnych dokumentov s osobnými údajmi dotknutých osôb, a to ich neoprávneným sprístupnením, neobmedzenému počtu nepovolených osôb, pričom išlo o najcitlivejšie osobné identifikátory vrátane rodného čísla, vrátane spôsobu akým k zneužitiu došlo, a časom trvania bezpečnostného incidentu. Aj keď žalobkyňa uplatňovala žalobou náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur, uvedomuje si že právo na ochranu osobnosti je sudcovským právom, ktorý súd podľa voľnej úvahy prihliada na jednotlivé strany a argumenty prichádzajúce do úvahy, a tieto hodnotí stále so zreteľom na špecifiká konkrétnej právnej veci. Žalobkyňa akceptuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, že považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia práve sumu 3.300,- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Na druhej strane žalobkyňa súhlasila s konštatovaním súdu prvej inštancie vo vzťahu k právoplatne priznanej náhrade 110,- eur vo veci Okresného súdu Svidník sp. zn. XX/XX/XXXX. Žalobkyňa nesúhlasila s argumentáciou žalovanej čo do priznaných trov konania, keď táto poukazuje na ust. § 255 CSP a nárok viaže na úspech v spore. Poukázala na skutočnosť, že nový procesný kódex neobsahuje ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 O.s.p., ale v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, ak bolo nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dané úvahou súdu, alebo vyplýva z výsledkov znaleckého dokazovania, tak aj v prípade, keď mal navrhovateľ formálne úspech len čiastočný, prichádza do úvahy plná náhrada trov konania. Ide o uznesenie Ústavného súdu

SR zo dňa 15.12.2019, sp. zn. II.ÚS 418/09, Nález Ústavného súdu SR zo dňa 23.01.2014, sp. zn. IV.ÚS 599/2013 - 60. Rovnaký záver pri rozhodovaní o náhrade trov konania ako vyplýva z právnej náuky pri aplikácií § 255 CSP, vyplýva aj z rozhodnutí krajských súdov, na čo príkladmo poukázal žalobca na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.12.2017 sp. zn. XXXX/XXX/XXXX, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.04.2018 sp. zn. XXXX/XX/XXXX a ďalšie. Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s argumentáciou žalovanej ohľadom trov konania, žalovaná navrhuje aplikovať ust. § 257 CSP. Pre aplikovanie citovaného ustanovenia musia byť podľa názoru žalobkyne naplnené osobitné okolnosti konkrétneho prípadu. Na strane žalovanej neexistujú žiadne sociálne aspekty, v dôsledku ktorých by sa mohla žalovaná dostať v prípade priznania náhrady trov konania do závažnej majetkovej situácie, pretože ide o ekonomickú silnú nadnárodnú spoločnosť. Preto žalobkyňa navrhla potvrdiť rozsudok v oboch napadnutých výrokoch, a to vo výroku I. čo do povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 3.300,- eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a potvrdiť rozsudok aj vo výroku III., ktorým bola žalobkyni priznaná proti žalovanej náhrada trov konania v plnom rozsahu, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Zároveň žiadala priznať žalobkyni proti žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

32. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovanej zaslala stanovisko žalovaná. Znovu poukázala na to, že už pri svojom procesnom úkone a to vyjadrení k žalobe zo dňa 05.09.2019 uplatnila námietku miestnej príslušnosti Okresného Svidník a to z dôvodu, že v tomto prípade ide o spor na ochranu osobnosti. Žalobkyňa k argumentácii žalovanej v odvolaní uviedla, že súdny spor v ktorom súd prvej inštancie vydal odvolaním žalovanej napadnutý rozsudok sa dotýka pomerne mladých odvetví práva. v tejto súvislosti dáva do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a to sp. zn. 5Cdo/61/2012 a sp. zn. 6MCdo/9/2012. Uvedené rozhodnutia sa týkajú aplikácie princípov neznalosť zákona neospravedlňuje a práva patria len bdelým čo je však z týchto rozhodnutí Najvyššieho súdu SR viac ako zrejmé a čo žalobkyňa opomenula pri svojej argumentácii spomenúť je skutočnosť, že k prelomeniu vyššie uvedených princípov v prospech princípu ochrany spotrebiteľa došlo pri uvedených rozhodnutiach bez akýchkoľvek pochybností výlučne iba vo veciach spotrebiteľských. Zmluvu o spotrebiteľskom úvere je bez akýchkoľvek pochybností zmluvou spotrebiteľskou. Žalovaná v tejto súvislosti opakovane poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.02.2011 sp. zn. 5Cdo/265/2009 z ktorého vyplýva, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je jednorazové právo a toto nemožno podriadiť pod inštitút záväzkových vzťahov a predstavuje právo na osobitnú formu ochrany osobnosti fyzickej osoby neviazanú na žiadne iné právo. Spotrebiteľské právo na rozdiel od práva na ochranu osobnosti je zásadne záväzkovej povahy. Zároveň žalovaná znova poukázala na to, že ak aj Krajský súd v Prešove vo veci sp. zn. XXXX/X/XXXX v rozsudku zo dňa 30.03.2021 k námietke miestnej príslušnosti Okresného súdu Svidník, ktorú uplatnila žalovaná celkom jednoznačne v bode 25 odôvodnenia uviedol, že miestna príslušnosť Okresného súdu Svidník je daná z iných dôvodov než tento uvádza v rozsudku t.j. iných dôvodov než existencia spotrebiteľského sporu. Žalovaná znova uviedla, že sa nestotožňuje ani s týmto právnym názorom Krajského súdu v Prešove a v konaní podaním zo dňa 07.04.2022 poukázala na nález Ústavného súdu SR zo dňa 26.10.2012 sp. zn. IV.ÚS/345/2012 ako aj uznesenie zo dňa 31.07.2019 sp. zn. 2CdoGp/1/2017, v ktorých Najvyšší súd rozhodol o dovolaní generálneho prokurátora a z ktorých je zrejmé, že je potrebné rozlišovať medzi žalobou na ochranu osobnosti v náhľadoch nemajetkovej ujmy a žalobou na náhradu škody. Žalovaná v tejto súvislosti ďalej poukázala na všetky svoje vyjadrenia k tejto otázke tak ako to uvádza v časti I. svojho odvolania na ktoré v plnom rozsahu zotrvala a mala za to, že Okresný súd Svidník nie je miestne príslušný na prejednanie žaloby žalobkyne na ochranu osobnosti voči žalovanej. Zároveň žalovaná na ďalšej zotrvala na tom stanovisku, že nie je v konaní pasívne legitimovaná. Žalovaná na podporu svojej argumentácie o nedostatku pasívnej legitimácie na jej strane a právnej zodpovednosti spotrebiteľa za bezpečnosť v pracovaných osobných údajov poukázala na rozhodnutie predsedníčky Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018 č. k. 00465/2018, ktorým potvrdila rozhodnutie úradu zo dňa 23.08.2018 č. k. 00144/2018. V prvom rade žalovaná predpokladá, že ak predsedníčka orgánu dozoru na ochranu osobných údajov s celoslovenskou pôsobnosťou vo svojom rozhodnutí konštatuje, že v zákone o ochrane osobných údajov sa presadzuje delená zodpovednosť medzi prevádzkovateľom a sprostredkovateľom za nedodržanie bezpečnostných opatrení tak nepôjde o nejakú pochybnú právnu konštrukciu, ktorú si vymyslela žalovaná ako sa to snaží navodiť žalobca. Žalovaná opakovane poukázala na skutočnosť, že zákon o ochrane osobných údajov je tzv. zmiešanej povahy ako sú zákon č. 452/2021 Z. z. o elektronických komunikáciách či zákon č. 251/2012 Z. z. o energetike a nie iba administratívnej povahy ako to interpretuje žalobkyňa, ktorú argumentáciu si osvojil aj súd prvej

inštancie. Ďalej žalovaná uviedla, že tam kde niet porušenia povinnosti zo strany nositeľa nemôže byť s výnimkou už zmienených prípadov tzv. osobitnej zodpovednosti voči nemu vyvodená akákoľvek zodpovednosť a to je aj prípad žalovanej voči ktorej bolo podľa rozhodnutí úradu konanie o ochrane osobných údajov zastavené a to z dôvodu, že v priebehu konania úrad nezistil v príčinnej súvislosti medzi vznikom bezpečnostného incidentu ku ktorému došlo na strane sprostredkovateľa žalovanej pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje dotknutých osôb vrátane žalobcu a plnením zákonných povinností žalovanej porušenie zákona. Úrad skonštatoval, že žalovaná v súvislosti so spracovaní osobných údajov dotknutých osôb v súvislosti s predmetným bezpečnostným incidentom neporušila svoje povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov (vrátane žalobkyne). Žalovaná sa vyjadrila aj k Smernici Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES zo dňa 24.10.1995 o ochrane fyzických osôb v súvislosti so spracovaním osobných údajov a o voľnom pohybe týchto údajov a k článku 22 a 23 bod 1 Smernice. V súvislosti s námietkou žalobkyne, že nemala žiadnu možnosť ovplyvniť výber sprostredkovateľa ani personálne rošády sprostredkovateľov žalovaná uviedla, že rozhodujúcou skutočnosťou pre spôsoby akým sa určujú prostriedky spôsob a účely spracúvania osobných údajov a teda aj pre zodpovednosť za konanie prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa je pohltený tzv. funkčným prístupom čo v praxi z pohľadu zákona o ochrane osobných údajov znamená, že je irelevantné kto dokumenty vytvoril a komu boli prípadne následne odovzdané. Rozhodujúce je len výlučne to, kto v čase bezpečnostného incidentu fakticky vykonával sprostredkovateľské operácie.

33. Ako už žalovaná opakovane uviedla podľa § 8 ods. 8 Zákona o ochrane osobných údajov, sprostredkovateľ je povinný dodržiavať povinnosť ustanovené prevádzkovateľovi v jeho § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. c/ až i/, § 6 ods. 4, § 19 až § 26, ak tento zákon neustanovuje inak. Z prípadného porušenia povinnosti sprostredkovateľa, od ktorého žalobkyňa odvodzuje svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanej, ktorú argumentáciu si súd prvej inštancie osvojil, za ktoré sprostredkovateľ dotknutým osobám priamo zodpovedá, teda nemôže byť vyvodená právna zodpovednosť žalovanej vrátane občianskoprávnej zodpovednosti. Znova žalovaná poukázala na ust. § 853 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že občianskoprávne vzťahy pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom sa spravujú ustanoveniami toho zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom a účelom im najbližšie. Žalovaná opakovane uviedla, že sa jedná o § 8 ods. 8 a § 19 vo vzťahu k dotknutým osobám sprostredkovateľ priamo zodpovedá za bezpečnosť spracúvania ich osobných údajov. V súvislosti s nedostatkom pasívnej legitimácie žalovanej v tomto konaní žalovaná poukázala na osobitnú zákonnú úpravu, ktorú obsahoval Zákon o ochrane osobných údajov platný v čase vzniku bezpečnostného rizika, podľa ktorého za prípadne porušenie povinnosti sprostredkovateľa zaistiť bezpečnosť spracúvaných osobných údajov dotknutých osôb zodpovedá v rozsahu vykonaných spracovateľských činností priamo sprostredkovať. Následne za žalovaného znova poukázala na ust. § 194 a § 193 CSP. V tejto súvislosti uviedla, že súd síce môže prejudiciálnu otázku posúdiť aj inak ako kompetentný štátny orgán no v takom prípade sa kladú zvýšené nároky na kvalitatívnu stránku odôvodnenia rozhodnutia vo veci samej. V tejto súvislosti poukázala aj na komentár k ust. § 194 CSP. Žalovaná zotrvala na svojom stanovisku, že súd prvej inštancie sa s predmetnými rozhodnutiami nevysporiadal tak, ako mu to ukladá § 194 ods. 2 CSP. Zároveň v tejto súvislosti poukázala aj na rozsudok Mestského súdu v Prahe zo dňa 29.08.2019 č.k. 22Co/147/2019-155, ktorým ako odvolací súd rozhodol o odvolaní proti rozsudku Obvodného súdu pre Prahu 7 z 21.01.2019 v kauze internetového obchodu mall.cz, na ktorý poukazuje aj žalobkyňa. V bode 11. odôvodnenia sa uvádza, že správne rozhodnutie je nevyhnutné v súlade s prezumpciou správnosti správnych rozhodnutí považovať za bezvadné, teda majúce právne účinky pokiaľ nie sú stanoveným postupom opravené alebo zrušené. Súd mimo rámec správneho súdnictva nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu a môže overiť iba to, či ide vôbec o správny akt, či sa teda nejedná o tzv. paakt, či bol tento akt vydaný v medziach právomoci príslušného orgánu a či je právoplatný a vykonateľný. Následne žalovaná konštatovala, že nijakým spôsobom nezľahčuje význam bezpečnostného incidentu a neupravuje skutkové okolnosti. V prvom rade konštatovala, že pri svojej argumentácii o základných predpokladoch pre vznik zodpovednosti za nemajetkovú ujmu vychádzala výlučne z východísk prezentovaných odbornou literatúrou publikovanými stanoviskami právnych, resp. vedeckých právnických autorít a v neposlednom rade aj z konštantnej judikatúry slovenských súdov. Žalovaná nikdy netvrdila ani netvrdí, že by sprístupnením osobných údajov nepovoleným osobám nebolo došlo k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne. Žalovaná len tvrdila aj naďalej tvrdí, že nie je tým subjektom, ktorý protiprávne zasiahol do osobnostných práv žalobkyne. Zároveň uviedla, že nie každý protiprávny úkon má automaticky za následok vznik škody, a to či už majetkovej alebo nemajetkovej. Znova konštatovala, že žalobkyňa je vzniknutú nemajetkovú ujmu od dnešného dňa ani len riadne nepomenovala, nie to ešte, aby ju

preukázala. V konaní nebolo riadne zistené a preukázané v čom spočíva nemajetková ujma žalobkyne, akú má u nej povahu a intenzitu ako sa prejavila, či ešte stále prejavuje a podobne. Žalovaná nezdieľa názor žalobkyne, že by používala nevhodnú komparatistiku. Žalovanej je predsa zrejmé, že výška peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy je vecou voľnej úvahy súdov. Na strane druhej však táto voľná úvaha musí byť konfrontovaná s požiadavkou predvídateľnosti a v súlade s princípom legitímneho očakávania účastníkov a musí sa opierať o zákonné pravidlo, že peňažná náhrada musí byť primeraná. Metodika Najvyššieho súdu ČR pre určovanie výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy má svoju výpovednú hodnotu aj keď sú v nej uvedené pevné sumy, čo nekorešponduje s nálezom Ústavného súdu SR. Žalovaná nerozumie, prečo žalobkyňa v súvislosti s rozsudkom ESĽP vo veci Kontrová voči Slovenskej republike dáva do pozornosti rozsudok Súdneho dvora nakoľko tento sa okrem iného zaoberal otázkou spravodlivosti a primeranosti paušálnej náhrady, ktorá sa priznáva obetiam sexuálneho násilia na základe vnútroštátneho systému odškodnenia obetí úmyselných trestných činov, Zákon č. 247/2017 Z. z. rovnako však ako v prípade metodiky Najvyššieho súdu ČR je aj tento rozsudok ESĽP podľa názoru žalovanej použiteľný za účelom demonštrácie neprimeranosti a nespravodlivosti súdom prvej inštancie žalobkyni priznanej výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Žalovaná však vo svojom odvolaní demonštrovala neprimeranosť a nespravodlivosť žalobkyňou požadovanej výšky peňažnej náhrady aj viacerými rozsudkami slovenských súdov, na ktoré upriamila pozornosť. Následne poukázala žalovaná na skutočnosť, že žalobkyňou uvedené rozhodnutie súdu ČR, kde súd priznal žalobcovi peňažnú náhradu jemu vzniknutej nemajetkovej ujmy z titulu úniku jeho osobitných údajov v sume 10.000,- kč (aktuálne 410,- eur) a mali byť omnoho nižšej kvality než v súdenej veci nehľadiac na skutočnosť, že v tamtom prípade je neporovnateľný aj rozsah úniku údajov ako aj skutočnosť, že osobné údaje unikli do digitálneho priestoru, kde k nim mohol získať prístup každý. Na rozdiel od osobných údajov obsiahnutých v dokumentoch umiestnených do priestoru na papierový odpad kde k nim objektívne mohol získať prístup len veľmi limitovaný počet subjektov. V porovnaní s výškou peňažnej náhrady priznanej v tomto prípade českými súdmi, ktorá aktuálne predstavuje 404,- eur, predstavuje suma 3.300,- eur priznaná žalobkyni súdom prvej inštancie 8-násobok tejto sumy. Čo sa v okolnostiach obidvoch prípadov javí ako suma celom zjavne neprimeraná a nespravodlivá a podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie pri určení peňažnej náhrady v takejto výške „doslova uletel“. Čo sa týka trov konania, žalovaná zdôraznila., že aj v prípadoch žaloby na ochranu osobnosti s požiadavkou na náhradu peňažnej náhrady či v iných dvoch sporov, kde výška náhrady závisí od úvahy súdu, musí niesť žalobca zodpovednosť aspoň čiastočnú za výsledok sporu. Žalobkyňa zastúpená advokátom uplatňuje voči zjavne premrštenú sumu peňažnej náhrady, ktorá od samotného počiatku vylučovala medzi nimi akúkoľvek možnosť mimosúdnej dohody, nakoľko sumu vo výške 5.000,- eur s prihliadnutím na všetko okolnosti prípadu a jeho následky by dobrovoľne neuhradil nikto. Žalovaná tak bola do súdneho sporu dotlačená. Pokiaľ ide o dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorá spočíva v skutočnosti, že v konaní vo veci žaloby žalobcu sa vzhľadom na počet ďalších identických konaní ohľadom žalôb ďalších žalobcov opakuje veľký počet obsahovo aj formálne tých istých úkonov, kedy napr. každé ďalšie podanie na súd vyžaduje len zmenu mena, bydliska, dátumu narodenia žalobcu k spisovej značne a dátumu podania oproti podaniu použitému v inom konaní, žalovaná poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/5/2013 zo dňa 19.03.2014, podľa ktorého trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní vyhotovených advokátom mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutné (účelné) vynaložené na riadne uplatňovanie alebo bránenie práva na súde. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu prešlo aj kontrolou ústavnosti, kedy Ústavný súd SR unesením II. ÚS/739/2014-11 zo dňa 06.11.2014 sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnené. K tejto otázke žalovaná poukázala na všetky svoje doterajšie vyjadrenia, na ktorých v plnom rozsahu zotrvala. Zároveň žalovaná žiadala, aby odvolací súd zvážil možnosť spojenia veci aspoň v priebehu odvolacieho konania.

34. K podaniu žalovanej zaslala stanovisko žalobkyňa. Uviedla, že žalovaná v podstate len zotrváva na svojej argumentácii, ktorú prezentovala v priebehu prvoinštančného konania a vo svojom odvolaní proti rozsudku. Námietky miestnej príslušnosti, ktorú žalovaná opakovane zdôrazňuje spochybňujúc spotrebiteľský charakter sporu, žalobkyňa uviedla len jadro svojej argumentácie a to, že nebyť zmluvné spotrebiteľského vzťahu uzatvoreného medzi žalovanou a žalobkyňou nevznikol by žalovanej právny základ pre spracovanie osobných údajov žalobkyne vyplývajúcich z § 56 ods. 3 zákona č. 351/2001 Z. z. o elektronických komunikáciách. Zároveň žalobkyňa znova poukázala na identickú právnu vec Okresného súdu Svidník, ktorá je už právoplatne skončená a konštatovanie Krajského súdu v Prešove v svojom rozsudku z 30.03.2021 č. k. XXXX/X/XXXX-XXX. Odvolací súd konštatoval, že v danom prípade sa nepochybne jedná o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ust. § 11 a

§ 13 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa žalobcovia domáhajú primeraného zadosťučinenia pričom tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepochybne možno subsumovať pod pojem škoda tak ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora z 24.10.2013 vo veci C-22/2012 (Hassová), kedy obdobne ako v tomto prípade, Súdny dvor uviedol, že nemajetková ujma je v zmysle smernice o zodpovednosti za škodu subsumovaná pod pojmom škoda. Z uvedeného rozhodnutia nepochybne vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je zložkou nároku na náhradu škody. V súvislosti s týmto konštatovaním možno uviesť, že Okresný súd Svidník je miestne príslušným súdom v zmysle ust. § 19 písm. b/ CSP. Čo sa týka práva dotknutej osoby podľa § 28 Zákona č. 122/2013 Z. z., na ktorý poukazuje žalovaná sú právami administratívnej povahy konkrétne ide o práva vyžadovať a právo namietať. Všetky administratívne práva dotknutej fyzickej osoby súvisiace so spracovaním osobných údajov, ktoré sú upravené Zákonom o ochrane osobných údajov, teda zákonom č. 122/2013 Z. z., má dotknutá osoba právo vyžadovať iba od prevádzkovateľa. Nikdy nie od sprostredkovateľa, a to ani za situácie, že zákonné spracúvanie osobných dát bezprostredne porušuje sprostredkovateľ. Zodpovednosť sprostredkovateľa je vo vertikálnej rovine daná voči štátu reprezentovanému Úradom a v rovine horizontálnej iba voči prevádzkovateľovi ako svojmu zmluvnému partnerovi. V posudzovanom prípade je postavenie spoločnosti D., E. ako sprostredkovateľa postavením subjektu, ktorý je pre inú právnickú osobu, a to Orange Slovensko, a. s. v jej mene podľa jej príkazov a pokynov vykonávaj voči tretím osobám činnosti sledujúce pritom je záujmy. Za porušenie alebo zásah do akýchkoľvek práv žalobkyne ako zmluvného partnera prevádzkovateľa, musí vždy v rovine občianskoprávnej zodpovednosti zodpovedať prevádzkovateľ, a to bez ohľadu na skutočnosť, či priamym porušovateľom práv je prevádzkovateľ alebo nim poverená osoba. Ak z legislatívnej konštrukcie ust. § 28 Zákona č. 122/2013 Z. z. vyplýva, že dotknutá osoba si svoje práva môže uplatniť iba od prevádzkovateľa, potom by bolo v rozpore s logikou zodpovednostných vzťahov, aby subjektom občianskoprávneho zodpovednostného vzťahu z porušenia pravidiel ochrany osobných údajov bolo voči oprávnenej fyzickej osobe sprostredkovať. Preto práve žalovaná ako prevádzkovateľ zodpovedá voči žalobkyni za zásah do jej súkromia v súvislosti s porušením práva na ich informačné sebaurčenie podľa čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. K ďalšej námietke žalovanej spočívajúcej v jej tvrdení, že v konaní nebolo zistené a preukázané v čom spočíva nemajetková ujma žalobkyne, akú ma povahu a intenzitu a ako sa prejavila, či ešte sa stále prejavuje, žalobkyňa uviedla, že individuálne pocity nie sú v tomto prípade rozhodujúcich kritériom pre posúdenie závažnosti vzniknutej ujmy. Dôležitý je objektívny pohľad vo vzťahu k akejkoľvek fyzickej osobe, ktorej by sa popisovaným spôsobom zasiahla od jej práv. V tejto súvislosti poukázala žalobkyňa na odôvodnenie rozhodnutia predsedníčky Úradu na ochranu osobných údajov z 9.3.2018 č. k. 00103/2018-Op-7. Čo je potrebné považovať za závažnú ujmu znova poukázala žalobkyni na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.06.2011 sp. zn. 4Cdo/232/2010. Zároveň žalobkyňa konštatovala, že z uvedeného je celkom jednoznačné, že zásah do súkromia žalobkyne porušením jej práva na informačné zadosťučinenie podľa čl. 10 ods. 3 Listiny je z objektívneho hľadiska porušením hodnoty vysokého spoločenského záujmu, ktorú je u žalobcu na mieste odčiniť primeranou relutárnou náhradou. Čo do námietky žalovanej vo vzťahu k trovám konania, predložila žalobkyňa návrh na rokovanie o urovnaní sporu z 25.01.2022. Zároveň konštatovala, že za situácie, že žalovaná proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. XXXX/X/XXXX- XXX zo dňa 30.03.2021 nepodala dovolanie, sa zastávanie na doterajších postojoch žalovanej javí ako nezrozumiteľné a ďalšie navyšovanie trov konania podľa názoru žalobkyne zaviňuje práve žalovaná. Žalovaná si uvedomuje svoju zodpovednosť za zásah do osobnostných práv žalobkyne, preto ťažisko boja presunula do sféry náhrady trov konania. Aj keď žalovaná vo veci samej dovolanie nepodala, podala proti uzneseniu Okresného súdu Svidník č. k. 6C/29/2018-616 z 20.01.2022, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania na Ústavný súd SR dňa 16.03.2022 ústavnú sťažnosť, ktorú Ústavný súd SR uznesením z 24.05.2022 č. k. II. ÚS/233/2022-18 odmietol. Žalovaná aj pri otázke náhrady trov konania používa tendenčnú a manipulatívnu argumentáciu aj vzhľadom k neúspešnej ústavnej sťažnosti. Tendenčnosť a manipulatívnosť žalovanej pri argumentácii o trovách konania je vidieť aj pri narábaní s číslami, keď tvrdí, že trovy boli len v jednom konaní vo výške 50.877,60 eur. Neuvádza, že išlo o konanie v spojenej veci 43 žalobcov, ktorá bola tzv. pilotnou vecou a v ktorej sa riešili zložité skutkové a právne otázky. Vo veci bolo 6 meritórnych pojednávaní a viacero písomných podaní a napokon 20% z uvádzanej sumy trov bolo na DPH odvedené Slovenskej republike. V ďalších veciach už súd rozhoduje na prvom alebo druhom pojednávaní. Spojenie vecí podľa § 166 CSP je výlučne vecou rozhodnutia súdu a nepodlieha žiadnemu návrhu. Argumentácia žalovanej o rovnakých právnych úkonoch v identických veciach platí iba pre žalovanú. Práve jej právny zástupca zastupuje stále iba žalovanú opakovane vo viacerých skutkovo a právne identických veciach, ktorých právnym základom je ten istý bezpečnostný incident. Právny zástupca žalobkyne zastupuje stále v každom konaní inú poškodenú osobu.

35. K uvedenému vyjadreniu žalobcu zaslala žalovaná stanovisko. Pokiaľ ide o ponuku, resp. oficiálne pozvanie právneho zástupcu dotknutých osôb, vrátane žalobcu na rokovanie o mimosúdnom riešení sporu, žalovaná považovala túto ponuku vyslovene za účelovú a to s ohľadom na návrhy žalovanej v jednotlivých konaniach na nepriznanie alebo aspoň zníženie trov konania žalobcom a to z dôvodov uvedených v odvolaní. Takúto ponuku totiž právny zástupca prezentoval až potom, ako žalovaná začala v jednotlivých konaniach navrhovať nepriznanie alebo aspoň zníženie trov konania žalobcom. Bez ohľadu na vyššie uvedené však medzi právnymi zástupcami obidvoch strán opakovane prebehli neoficiálne rokovania ohľadom prípadného mimosúdneho urovnania existujúcich sporov. Predstavy prezentované právnym zástupcom dotknutých osôb, vrátane žalobcu, však boli a sú pre žalovanú neakceptovateľné. S ohľadom na skutočnosť, že právny zástupca žalovanej si ctí diskrétnosť takýchto neformálnych rozhovorov, nebudeme požiadavky dotknutých osôb a ich právneho zástupcu podrobne špecifikovať, avšak základnou prekážkou dohody je fakt, že právny zástupca žalobcov, nie je ochotný sa so žalovanou dohodnúť o výške trov právneho zastúpenia, resp. vôbec rokovať o tejto otázke. Žalovaná má za to, že predmetom prípadnej dohody o urovnaní musí byť aj kompromis v otázke trov právneho zastúpenia.

36. Skutočnosť, že žalovaná proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30.03.2021, sp. zn. XXXX/X/XXXX, ktorým rozhodol o odvolaní sťažovateľky tak, že potvrdil rozsudok Okresného súdu vo Svidník zo dňa 18.06.2020, sp. zn. 6C/29/2018 vo veci žaloby Bc. Senaja a ďalších 43 žalobcov vo výroku II. v časti uloženia povinnosti sťažovateľke zaplatiť žalobcom 1/ až 43/ nemajetkovú ujmu každému zo žalobcov vo výške po 110,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej vyhovujúcej časti zmenil rozsudok tak, že žalobu žalobcov 1/ až 43/ na zaplatenie nemajetkovej ujmy zamietol (výrok I.) a žalobcom 1/ až 43/ priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, nepodala dovolanie, je vo vzťahu k tomuto konaniu právne aj inak irelevantná.

37. Argumentácia žalobcu, že žalovaná si uvedomuje svoju zodpovednosť za zásah do osobnostných práv žalobcu a ťažisko boja preto posunula do sféry náhrady trov konania, čomu nasvedčuje fakt, že nepodala voči vyššie uvedenému rozsudku dovolanie, je iba ničím nepodloženou špekulatívnou úvahou právneho zástupcu žalobcu. Napokon ani právny zástupca v mene žalobcu Bc. Senaja a ďalších 42 žalobcov (ako ani v ďalších do dnešného dňa právoplatne skončených konaniach v skutkovo a právne identických veciach) nepodal dovolanie, hoci v každom konaní namieta primeranosť sumy 110,- eur, ktorú ako peňažnú náhradu priznal KS PO v predmetnom rozsudku Bc. Senajovi a ďalším 42 žalobcom (ako aj ďalším žalobcom v ďalších do dnešného dňa právoplatne skončených konaniach v skutkovo a právne identických veciach). Z uvedeného by potom podľa logiky právneho zástupcu žalobcu malo vyplývať, že suma 110,- eur, ktorá bola právoplatne prisúdená H. E. a ďalším 42 žalobcom je adekvátna závažnosti ujmy, ktorá dotknutým osobám, vrátane žalobcu vznikla, keďže právny zástupca H. E. a ďalších 42 žalobcov nepodal voči rozsudku KS PO dovolanie (nepodal ho ani v ďalších do dnešného dňa právoplatne skončených konaniach v skutkovo a právne identických veciach). Žalovanej by sa potom v zmysle takejto logiky právneho zástupcu žalobcu malo javiť zotrvávanie žalobcu na doterajších postojoch ohľadom požadovanej (5.000,- eur) ale aj súdom prvej inštancie prisúdenej sumy peňažnej náhrady (3.300,- eur) ako nezrozumiteľné.

38. Dôvody podania ústavnej sťažnosti voči uzneseniu Okresného súdu Svidník, ktorým tento potvrdil uznesenie Okresného súdu vo Svidník zo dňa 10.08.2021, sp. zn. 6C/29/2018, ktoré vydal vyšší súdny úradník, ktorým tento v jeho výroku I. rozhodol o výške náhrady trov konania, sú z obsahu ústavnej sťažnosti absolútne zrejmé. KS PO v predmetnom rozsudku síce priznal žalobcom náhradu trov konania v rozsahu 100%, avšak z odôvodnenia jeho rozhodnutia je zrejmé, že výška náhrady trov mala byť súdom prvej inštancie určená výlučne iba z prisúdenej sumy, čiže v tomto prípade zo sumy 110,- eur. Toto svoje stanovisko zopakoval KS PO aj v uznesení zo dňa 01.06.2021, sp. zn. XXXX/X/XXXX, ktorým zamietol návrh žalovanej na vydanie doplňacieho rozsudku.

39. Žalovaná odmietla aj žalobcom prezentovanú údajnú tendenčnosť a manipulatívnosť žalovanej pri argumentácií o trovách konania, keď tvrdí, že trovy boli len v jednom konaní vo výške 50.877, 60 eur. V samotnom odvolaní žalovaná celkom jasne uvádza, že uvedená suma bola priznaná v konaní vo veci žaloby Bc. Senaja a ďalších 42 žalobcov. Z uvedeného dôvodu žalovaná nerozumie takejto argumentácii žalobcu.

40. V súvislosti s touto argumentáciou žalovaná opakovane poukázala na detailné odôvodnenie svojho návrhu na nepriznanie, resp. aspoň zníženie trov konania žalobcovi uvedené v jeho odvolaní. Žalovaná dáva za pravdu žalobcovi, že v realite sa ho argumentácia žalovanej ohľadom trov konania vo vzťahu k jeho právnemu zástupcovi vôbec netýka. Žalovaná podotýka, že keďže súd prvej inštancie považoval tento spor za spotrebiteľský, žalobca bol oslobodený od súdneho poplatku. Pokiaľ ide o trovy právneho zastúpenia žalovaná upozornila na to, že právny zástupca žalobcu zastupuje bez nároku na odmenu (pozri prílohu odvolania žalovanej- Stropkovské spektrum zo dňa 16.12.2019).

41. V ostatnom žalovaná zotrvala na všetkých svojich vyjadreniach, ktoré prezentovala v konaní a žalovaná tiež v plnom rozsahu zotrvala na podanom odvolaní a jeho dôvodoch.

42. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario v napadnutej časti s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 11.08.2023 a stranám sporu prostredníctvom ich právnych zástupcov dňa 15.08.2023 a zistil, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné a čiastočne dôvodné nie je.

43. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

44. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Podľa názoru odvolacieho súdu táto odvolacia námietka naplnená nebola.

45. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

46. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správny právny záver. Neplatí to však vo vzťahu k otázke primeranosti priznanej nemajetkovej ujmy.

47. Žalovaná namietala miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Svidník. V tejto súvislosti odvolací súd úplne zotrváva na svojom právnom názore, ktorý vyjadril v predchádzajúcich rozhodnutiach, že predmetom konania je nárok majúci základ v porušení práva na ochranu osobnosti v zmysle ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka s uplatnením požiadavky na náhradu nemajetkovej ujmy. Preto dôležitým pre posúdenie námietok žalovaného bolo vyhodnotenie charakteru nároku, či nie je vo svojej podstate nárokom korešpondujúcim s nárokom na náhradu škody, kde môže platiť miestna príslušnosť daná na

výber podľa ust. § 19 písm. b/ CSP, kde pri všeobecnom súde žalovaného na konanie je príslušný aj súd v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na princípy európskeho deliktného práva, ktoré predstavujú v interpretačnej rovine podporný prameň, aj keď majú základ v súkromnej iniciatíve a preto ich treba vziať do úvahy (Ústavný súd Českej republiky, nález PL. ÚS 16/04 zo 04.05.2005) je škodou, ktorá je spôsobená inému jednak škoda majetková ale aj nemajetková; nemajetková škoda predstavuje ujmu na slobode, dôstojnosti alebo iných osobných právach (Diel VI., hlava 10, oddiel 3, článok 10:301 ods. 1). Podľa odvolacieho súdu z uvedeného nevyplýva iné ako to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy na osobných právach je možné subsumovať pod pojem škoda. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že udalosť úniku dokladov s osobnými údajmi, ktorá zakladá nárok, ktorý bol predmetom konania, nastala v súvislosti s osobnými dátami, t.j. osobnými právami žalobcu, čo ani sporné nebolo, ide tak o udalosť zakladajúcu nárok na náhradu škody čím bola daná miestna príslušnosť Okresného súdu Svidník na základe § 19 písm. b/ CSP. Preto námietka žalovaného, že Okresný súd Svidník nie je príslušný na prejednanie a rozhodnutie veci, nie je dôvodná. Zároveň odvolací súd poznamenáva, že od 01.06.2023 sa jedná o Okresný súd Bardejov – pracovisko Svidník.

48. Za nedôvodnú považuje odvolací súd i námietku žalovanej, ktorá namietala svoju pasívnu legitimáciu v spore. Súd prvej inštancie sa v bodoch 110. až 117. zaoberal otázkou pasívnej legitimácie žalovanej. S názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a odvolaciu námietku žalovanej vo vzťahu k nedostatku jej pasívnej legitimácie nepovažuje za dôvodnú.

49. Žalobkyňa ako ďalšie poškodené fyzické osoby boli v právnom vzťahu (spotrebiteľskom) so žalovanou a osobné údaje odovzdali v súvislosti s poskytovanými telekomunikačnými službami práve žalovanej. Je nepodstatné, že žalovaná konala prostredníctvom svojich obchodných zástupcov, pretože medzi žalobcom a obchodným zástupcom žalovanej v súvislosti so spracovávaním osobných údajov žalobcu nevznikol žiaden právny vzťah. Právny vzťah, v rámci ktorého došlo k legitímnemu odovzdaniu osobných údajov žalobcu (a tým vznikla povinnosť a zodpovednosť ich riadneho a zákonného spracovávania), vznikol na zákonnom základe (§ 56 ods. 3 zák. č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov) len medzi žalobkyňou a žalovanou, preto iba žalovaná (nie jej obchodný zástupca) musí niesť za porušenie ochrany osobných údajov žalobkyne občianskoprávnu zodpovednosť, ktorá je v podmienkach súkromnoprávnej ochrany osobnostných práv žalobkyne založená na objektívnom princípe, a to v plnom rozsahu.

50. Odvolací súd sa osobitne zaoberal otázkou primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pričom žalovaná vo svojom odvolaní primeranosť tohto nároku namietala zásadným spôsobom. Odvolací súd mal za to, že existuje v danom prípade nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože došlo k vystaveniu osobných údajov žalobkyne nepovoleným osobám. Jedná sa o neoprávnený zásah do jej práv na ochranu osobnosti, lebo je to v rozpore s objektívnym právom. Tento zásah vykazuje znaky závažnosti, čo znamená, že nepostačuje zadosťučinenie podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na charakter incidentu je dôvodné priznať žalobkyni právo na nemajetkovú ujmu v peniazoch. Skutočne tak, ako to vyhodnotil i súd prvej inštancie satisfakcie v zmysle požiadavky na upustenie od neoprávneného zásahu sa v danom prípade javí ako nepostačujúca. Berúc do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci v kontexte s faktormi princípov európskeho deliktného práva, článok 3:201 a to predvídateľnosť škody v okamihu jej vzniku rozumnou osobou, pričom v okamihu jej vzniku sa zohľadňuje konkrétny časový a priestorový vzťah medzi škodovým konaním a jeho následkami alebo rozsah škody vo vzťahu k následkom takého konania, povaha a hodnota chráneného záujmu, dôvod zodpovednosti, rozsah bežných životných rizík a ochranný účel normy, ktorá bola porušená odvolací súd dospel k záveru, že sumu, ktorú priznal súd prvej inštancie nemožno považovať za zodpovedajúcu okolnostiam, pričom táto nezodpovedá princípu proporcionality, ktorý patrí medzi všeobecné právne zásady. Tieto síce nie sú v právnych predpisoch výslovne obsiahnuté, ale v európskej právnej kultúre sa uplatňujú. Porušením pravidla proporcionality môže dôjsť k zásahu do ústavne zaručených práv. Konkrétne ide o právo na súdnu ochranu v zmysle článku 36 ods. 1 Listiny. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená. Činnosť žalovanej nevykazuje znaky vysokej intenzity protiprávneho konania alebo toho, že by v jej prípade išlo o konanie, cieľom ktorého bolo úmyselné narušenie chránených osobnostných práv. Jednalo sa však o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v ust. § 11 Občianskeho zákonníka. Tu sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov. Ide o skutočnosť, ktorá je podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre posudzovanie opodstatnenosti náhrady

ujmy v peniazoch a v kontexte s významným postavením žalovanej na telekomunikačnom trhu, ako aj vzhľadom na preventívnu ochranu segmentu, ktorý je osobitne chránený. Tými sú osobné údaje. Súd prvej inštancie v rámci voľnej úvahy prihliadol na vzájomné vzťahy jednotlivých argumentov aj na význam chráneného záujmu, špecifiká zásahu do práv žalobcu a veľkého množstva ďalších dotknutých osôb, a v snahe spravodlivo vyvážiť satisfakčnú preventívno-sankčnú funkciu relutárnej náhrady, určil sumu 3.300,- eur pre žalobkyňu ako sumu primeranú. Zároveň sa v bode 144 odôvodnenia vyporiadal aj s otázkou prepočtu podľa § 12 zákona č. 274/2017 Z. z. pri stanovení výšky, tak, ako to urobil odvolací súd v rozsudku č. k. 13Co/7/2021 - 530 zo dňa 30.03.2021. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že na základe citovaného zákona ide o systém odškodňovania obetí štátom, ktorý aj autoritatívne stanovil zákonom, akú sumu prizná obetiam trestných činov. V súdenej veci však ide o typicky občianskoprávny vzťah upravený normami súkromného práva. Preto nepovažoval za vhodné použiť prepočet podľa § 12 zákona č. 274/2017 Z. z.

51. Tak ako uviedol odvolací súd vyššie suma, ktorú priznal súd prvej inštancie podľa jeho názoru nezodpovedá okolnostiam veci ani princípu proporcionality, ktorý patrí medzi všeobecné právne zásady. Odvolací súd jednoznačne súhlasí s právnym názorom odvolacieho súdu tak ako to vyslovil vo veci sp. zn. 13Co/7/2021, 13Co/30/2022, alebo aj 1Co/25/2022 a 9Co/44/2022, že čo sa týka stanovenia primeranej výšky finančnej náhrady je nutné vychádzať z judikatúry súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa zvyčajne priznávajú pozostalým po osobách, ktoré boli usmrtené pri dopravných nehodách, či zo zákonnej právnej úpravy, ktorá upravuje nároky poškodených z trestných činov tak ako to uviedla žalovaná vo svojom odvolaní. Vo vzťahu k takto stanovenej výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa javí odvolaciemu súdu priznaná náhrada zo strany súdu prvej inštancie ako neprimerane vysoká. Aj odvolací súd poukazuje na to, že pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd sa tieto sumy pohybujú cca 15.000,- eur až 20.000,- eur pri príbuzných v priamom rade, čo však samozrejme závisí od individuálnych okolností prípadu, no berúc do úvahy takto priznané sumy ako aj berúc do úvahy nároky, ktoré sú priznávané osobám ako obetiam trestných činov, je nepochybné, že miera zásahu do osobnostných práv v tomto prípade je nepomerne nižšia. Podľa názoru odvolacieho súdu možno hovoriť o rozsahu cca 10 % zo základu priznaného pre obete násilných trestných činov (4.350,- eur). (§ 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z. z.). Zároveň je nutné brať do úvahy to, že v danom prípade nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobkyne, došlo len k potencionálnej možnosti ich ohrozenia, čo nepochybne odôvodňuje ďalšie zníženie minimálne na hodnotu 50 % z vyššie uvedenej úvahy, t. j. 435/2, t. j. cca 220,- eur. Zároveň neboli zistené ani dôvody ako škandalizácia žalobkyne opakovane či zvyšovanie intenzity konania, alebo úmyselné konanie žalovaného, čím je dôvodné túto sumu ponížiť o 50 %, t. j na 110,- eur. Súd prvej inštancie správne rozhodol aj o trovách konania. Na jeho odôvodnenie poukázal v plnom rozsahu i odvolací súd, a zároveň odkázal i na svoje odôvodnenie, čo do výroku o trovách odvolacieho konania.

52. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ale zo zistených skutočností v časti prijal nesprávny právny záver. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti, t. j. vo výroku I., a to v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III. o trovách konania v zmysle ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP. Zároveň odvolací súd zmenil rozsudok vo zvyšku výroku I. tak, že v prevyšujúcej vyhovujúcej časti žalobu zamietol v zmysle ust. § 388 CSP.

53. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s ust. § 255 CSP. Z ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky vyplýva, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je preto potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu bolo preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešnú keď mala úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu. Preto žalobcovi patrí plná náhrada trov tak prvoinštančného ako aj odvolacieho konania s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

54. Úvaha žalovanej o pomernom úspechu vo veci je teda nesprávna. Odvolací súd tak, ako súd prvej inštancie (aj keď to priamo v dôvodoch rozhodnutia neviedol, neznamená to, že sa tým nezaoberal), nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa na aplikáciu § 257 CSP. Žalovaná mala za to, že pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívajú výlučne v trovách právneho zastúpenia, by mal súd využiť svoje moderačné právo, podľa ust. § 257 CSP a trovy konania žalobcovi nepriznať respektíve tieto aspoň primerane znížiť. Argumentovala, že priznané trovy konania viac ako 10 - násobne prevyšujú výšku možnej náhrady nemajetkovej ujmy, pričom v tomto prípade ide o peňažné plnenie, ktoré bude vyplatené výlučne právnemu zástupcovi žalobcov. Vzhľadom na celkový počet žalobcov 164., odhadovala žalovaná výšku trov právneho zastúpenia, ktorému bude musieť právneho zástupcovi žalobcov v sume na 200.000,- eur. Situácia ak trovy konania následne prevyšujú judikovanú čiastku je možné označiť za výnimočnú, odôvodňujúcu aplikáciu ust. § 257 CSP. Odvolací súd má za to, že dôvody, ktoré uvádza žalovaná vo svojom odvolaní, ktorými navrhuje rozhodnúť o trovách konania v zmysle ust. § 257 CSP sú vo vzťahu k danej veci nepoužiteľné, Z ust. § 257 CSP vyplýva, že výnimočne súd nepriznáva náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, ako to vyplýva z Komentára k CSP, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom., ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takých prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán. Prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti, a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane, alebo o nepriznaní čiastočnom, a to právo s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Takéto dôvody odvolací súd nezistil. V danom prípade sa podľa odvolacieho súdu nejedná ani o výnimočnosť spočívajúcu v okolnostiach danej veci, ani v okolnostiach strán sporu, pričom zobral do úvahy, že kritériá pre nepriznanie náhrady trov konania prichádzajú do úvahy len výnimočne, a má sa to vykladať prísne reštriktívne. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania, a nesmie odporovať dobrým mravom. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade sa o neprimeranú tvrdosť vo vzťahu k žalovanej nejedná, a rozhodnutie o trovách konania ani neodporuje dobrým mravom.

55. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.
Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).
Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).